

2

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

2

ΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΤΥΠΟΥΣΑ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΚΙ ΕΊΔΑ ΟΤΑΝ ΑΝΟΙΞΕ

ΠΩΣ ΧΤΥΠΟΥΣΑ ΑΠΟ ΜΕΣΑ

JALĀL AD-DĪN RUMI (1207-1273)

2

I have lived on the lip of insanity, wanting to know reasons,
knocking on a door. It opens. I've been knocking from the inside!

TZELAAANTIN POYMI (1207-1273)

FELT SUIT, 1970
JOSEPH BEUYS

ΔΥΟ Two

DIO KANGELARI

ΔΗΩ ΚΑΓΓΕΛΑΡΗ

ΤΩΡΑ ΣΕ ΒΡΗΚΑ ΤΩΡΑ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΑΨΩ ΝΑ ΖΗΤΩ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ

Now I have found you I can stop looking for myself

SARAH KANE (CRAVE / ΛΑΧΤΑΡΩ)

Μια άλλη, κρυφή πλευρά της σεληνής φανερώνει στο 2 ο Δημήτρης Παπαϊωάννου. Ανδρικές παρουσίες μετατρέπουν τον γυμνό χώρο σε κατοικημένο τόπο: Η σκηνή βάφεται στο γαλάζιο φως των αγοριών και ένας άνδρας μόνος διεισδύει σιγά σιγά σ' ένα σύμπαν αρρένων. Πάνω σ' έναν κυλιόμενο διάδρομο, βαλίτσες και ύστερα άνδρες που περνούν και χάνονται. Κυλώντας σε αντίθετες κατευθύνσεις, δύο άγνωστοι δαστυαυρώνονται φευγαλέα στο άναμμα ενός τσιγάρου. Ανδρικά σώματα-ανθρώπινες νησίδες καταρρέουν στο επικλινές δάπεδο. Δύο «αδειανά» σακάκια, κρεμασμένα στα άκρα

της σκηνής, σηματοδοτούν διαφορετικούς όρους συνεύρεσης και κοινής μοναξιάς, καθώς το πρώτο θα φορεθεί από πλήθος συντρόφων, ενώ το δεύτερο θα πέσει βαρύ στον αυστηρά επιλεγμένο «άλλο».

Η ροή των απρόσμενων συμβάντων εκτυλίσσεται με έναν αφηγηματικό τρόπο που θυμίζει κόμικς. Η κινησιολογία της καθημερινότητας συνυπάρχει με τα χορογραφικά μέρη και η electronica του Κ.ΒΗΤΑ, με σφήνες από γνωστά μοτίβα, ακολουθεί τους χτύπους της καρδιάς. Στο λογικό εισβάλλει κάθε τόσο το άλογο. Ένας κύριος κυκλοφορεί χωρίς κεφάλι, ένας τύπος

πυροβολεί τη γυναικεία γόβα του κι ένας Αδάμ με φύλλο συκής γεύεται το μήλο και την απαγορευμένη γνώση. Το ονειρικό στοιχείο σκαρώνει παιχνίδια με τα ταιρκολάνικα κόλπα, με τα φετιχιστικά αντικείμενα και τις εικόνες από τη μαζική κουλτούρα. Μετακινούμενα επίπεδα και προβολές video πολλαπλασιάζουν τα σκηνικά δεδομένα. Ζωντανά πρόσωπα εισχωρούν στα τηλεοπτικά κουτιά, ένας σκυλάς με λαμέ επιδίδεται στο βέβηλο σουξέ του και μια τεράστια Μπάρμπι προσφέρεται στις ανδρικές φαντασιώσεις.

Άνδρες μεταξύ τους, τρυφεροί και βλάσφημοι, σε ρόλους κοινωνικούς και

With 2, Dimitris Papaioannou sheds light on the other, dark side of the moon. Male figures transform empty space into an inhabited landscape: the stage is bathed in a boyish-blue light and a lone man gradually makes his way into a male universe. Luggage and then men pass by on a conveyor belt and disappear from view. Moving in opposite directions, two strangers fleetingly cross paths in their attempts to light a cigarette. Male bodies, little islands of humanity, tumble down the inclined stage floor. Two empty jackets, hung at opposite ends of the stage, signify the different rules that govern

intimate relations and collective loneliness – the first is worn by a stream of lovers, while the second overwhelms the scrupulously selected “other.”

A series of unexpected events unfold in a narrative form reminiscent of comic books. The kinetic vocabulary of daily life intermingles with choreography, while the electronica of Κ.ΒΗΤΑ, interspersed with well-known themes, takes its lead from the beats of a heart. The absurd sporadically ruptures the rational. A gentleman paces about without a head, a man shoots the woman's high-heeled shoe he wears, and an Adam complete with fig leaf

savours the apple and forbidden knowledge. An oneiric atmosphere playfully conspires with circus tricks, fetishistic objects, and images drawn from mass culture. Shifting levels and video projections maximise the possibilities of the set. Real live faces appear in television sets, a lamé-wrapped second-rate pop singer performs his coarse latest hit with zeal, and an enormous Barbie doll is the stuff of male fantasy.

We are shown men in the company of men, tender and profane, in their public and private guises, in sportswear and smart suits, carrying rucksacks and mobile phones,

ιδιωτικούς. Με αθλητικά ρούχα και κοστούμια, με σακίδια και κινητά τηλέφωνα. Στις ώρες των περιορισμών και των παραβάσεων. Σε σπίτια και σε γραφεία με διαχωριστικά, στο στρατό και στο δρόμο, σε δημόσια ουρητήρια, σε γυμναστήρια και χαμάμ. Αγόρια και νεαροί κύριοι, στρέιτ και γκέι, περιθωριακοί και γιάπηδες, εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι, ερμηνεύονται από είκοσι δύο χορευτές και ηθοποιούς.

Αν το 2004, ο Παπαϊωάννου υπέγραψε ένα εγγείρημα εθνικών διαστάσεων, με το 2 πίνει πάλι το νήμα της εσωτερικής καλλιτεχνικής αναζήτησης. Και πηγαίνει με τόλμη στην

πρώτη συνάντηση με το πλατύ κοινό (που τον γνώρισε μετά τον ολυμπιακό θρίαμβο) χωρίς να κολακεύει τις κατεστημένες προσδοκίες του, προκαλώντας γλυκά τις κανονιστικές γνώσεις. Η αρμονία των Τελετών δίνει τη θέση της σε σκοτεινότερες πλευρές, σε αρσενικούς που παίζουν μπάλα, παλεύουν, αυνανίζονται και δοκιμάζουν τα όρια της ηδονής και του «κακού», καθώς ενηλικιώνονται μέσα στους μηχανοποιημένους ρυθμούς της μεταμοντέρνας συνθήκης.

Τότε γιατί αυτός ο γαλάζιος κόσμος κάνει τη συγκίνηση να χτυπάει κόκκινο; Είναι κυρίως, νομίζω, γιατί αυτοί οι άνδρες αποτελούν

τελικά «αφαίρεση», και αποσπασμένοι από το σύνολο προσδιορίζουν εν γένει τους ανθρώπους. Υπάρξει μισές, αναζητούν μέσα στο βιαστικό πλήθος το άλλο τους ήμισυ, τη χαμένη ενότητα της ανθρωπίνης φύσης – το «ποιήσαι έν εκ δυοίν» του πλατωνικού *Συμποσίου* – τότε που δύο άνθρωποι αποτελούσαν ένα ενιαίο κορμί με ένα κεφάλι, δύο πρόσωπα, τέσσερα πόδια κι άλλα τόσα χέρια, και τα φύλα ήταν τρία, το άρρεν (του ήλιου), το θήλυ (της γης) και το «ανδρόγυνον» (του φεγγαριού).

8

indulging in the forbidden and the transgressive, in homes and in cubicled office spaces, in the army and on the street, in public toilets and gyms and saunas. Boys and young men, straight and gay, dropouts and yuppies, the empowered and the powerless are all brought to the stage by 22 dancers and actors.

With the Olympic Ceremonies of 2004, Papaioannou executed a commission of national proportions and import; with 2, he picks up the thread of his personal artistic expression once more. And he has taken a bold approach to his first date with the general public (who learned of him through his

Olympic triumph), refusing to pander to their deep-seated expectations and instead tenderly undermining accepted wisdom. The serenity of the Ceremonies has given way to darker elements, to male figures playing football, fighting, masturbating and testing the limits of pleasure and the “wicked” as they come of age to the mechanised rhythms of the post-modern condition.

But why does this cool blue world elicit such red-hot emotions? I think it is mainly because these men come to constitute an “abstraction” – once detached from the pack, they denote humanity as a whole. Bisected

beings search among the swarming masses for their other halves, seeking the severed segments of their very selves – to “make one of two” in the words of Plato’s *Symposium*. They strive for the time when two people were joined in a single body with one head, two faces, four legs and as many arms, and when there were three sexes – the male (of the sun), the female (of the earth), and the “androgynous” sex (of the moon); creatures like those monstrous forms created by the bodies of two dancers (first seen in the work of conceptualist choreographers), or the duo who suddenly

Σαν τις τερατώδεις μορφές (τις έχουμε πρωτογνωρίσει σε εννοιακές χορογραφίες) που σχηματίζουν με τα σώματά τους δύο χορευτές ή σαν εκείνους τους «δύο» που σμίγουν ξαφνικά και προσπαθούν να χωρέσουν στο ίδιο ρούχο. Όντα ασυνεχή, κυνηγημένα από τον χρόνο, ταλαντεύονται παθιασμένα στο άδειο στρώμα και ψάχνουν στον έρωτα μια υπόσχεση συνέχειας: «να κρατηθούμε μέσα στη φυγή». Ανάμεσα σε αμέτρητα σώματα αναζητείς να συναντήσεις αυτό το ένα που θα καθρεφτίσει «την εικόνα του πόθου σου»,

θα πρόσθετε ο Lacan.

Αποσπασματικές μνήμες από τα θεάματα της Ομάδας Εδάφους διαπερνούν υπαινικτικά το **2**: αρχετυπικές εικόνες από *Τα Τραγούδια*, το *Ενός Λεπτού Σιγή*, την *Ανθρώπινη Δίψα*, από κοινού με την καυστική διάσταση του (τελευταίου θεάματος) *Για Πάντα*, που συμφιλίωσε την ανάμνηση της ουίλσονικής μαγείας με ένα σαρκασμό αλμοδοβαρικής τάξεως. Ένας κύκλος τελειώνει, ένας νέος αρχίζει – και από αυτή την άποψη ο αριθμός του τίτλου θα μπορούσε να σημαίνει και την έναρξη της δεύτερης περιόδου. Διπλή είναι και

η συγκίνηση, καθώς, συγχρόνως, αναγνωρίζεις στη διαδρομή από την Κατάληψη της Καλών Τεχνών (στις παρυφές του συστήματος) στα κεντρικά θέατρα, και από το Ολυμπιακό Στάδιο στο τεράστιο Παλλάς τον πολύτιμο συνδυασμό ανθρώπινου μέτρου, υψηλής τεχνικής και χειρωνακτικής εργασίας.

Στο **2**, ο Δημήτρης Παπαϊωάννου ζωγραφίζει στο χέρι μια ποιητική ποπ μπαλάντα και αφηγείται ιστορίες για τις πικρές Αρκαδίες των πόλεων και των ημερών μας.

10

come together and try to fit into the same set of clothes. Erratic entities, with time hot on their heels, lasciviously thrust against an empty camp bed, seeking in love an assurance that life goes on: “to hang on in our flight.”* In the conceptual terms of Jacques Lacan, you search among myriad bodies for the one who will mirror “the image of your desire.”

Fragmentary references to Edafos Dance Theatre productions are resonantly

woven into **2**: archetypal images drawn from *The Songs*, *A Moment's Silence*, and *Human Thirst* are coupled here with the more caustic elements of *For Ever* (the company's last work), which reconciled the suggestion of Robert Wilsonesque magic with a mordancy of Almodóvaran proportions. One cycle closes, another opens – and in this regard, the number of the title could also signify the start of a second period. And when one realises that this precious combination of towering

technique, hands-on work and an interest in a human scale can be traced throughout the journey from the fine arts squat that was the Artists' Building (on the very edge of the system) to major stages, and from the Olympic Stadium to the huge Pallas Theatre, one is also doubly moved.

With **2**, Dimitris Papaionnou hand-paints a poetic pop ballad that tells of the bitter Arcadian paradigms of our cities and times.

Η Δηώ Καγγελάρη είναι κριτικός Θεάτρου, θεατρολόγος και διδάσκει στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Dio Kangelari is a theatre critic, theatre studies specialist and lecturer at the Aristotle University of Thessaloniki.

* From the poem *Flight* by George Seferis

Aποκλεισμένος από το άλλο ανθρώπινο σώμα, μην έχοντας ποτέ καμιά ενσυνείδητη συγκοινωνία αίματος με το άλλο σώμα, όπως έχει η γυναίκα με το κύμητά της – ούτε καν έξοδο αίματος, όπως εκείνη, παρά μονάχα όταν το σώμα του

εκτεθεί στη βία, έχει ένα σώμα μοναχικό κι αδιαπέραστο· κλειστό, δηλαδή απειλημένο. Που δεν ανοίγει ποτέ, ούτε κατά την ερωτική του δράση, οπότε κλείνει ακόμη περισσότερο και το κάθε σώμα αποχωρεί, αποσύρεται στην πιο απόλυτη δικιά του σιωπή, που είναι

η ηδονή...

Ανιδιοτελής, αθώος αλλά ευφυής, εύπιστος με τη θέλησή του, εύθραυστος και χωρίς – σε αντίθεση με τη γυναίκα – να επιζεί του θρυμματισμού του· ασκημένος από ένστικτο να επινοεί τεχνάσματα του κυνηγιού

Η αβοήθητη μοναξιά του άντρα (απόσπασμα)

THE DESOLATE LONELINESS OF MEN (excerpt)

12 **I**solated from all other human bodies, never consciously enjoying a blood connection with another body as does a female with her foetus, nor even experiencing the outflow of blood, as she does, unless his body is subjected to violence, the male body

is solitary, impenetrable, sealed off – that is to say, vulnerable. It is a body that never opens up, not even during the sexual act, when it shuts itself off even more tightly; indeed, this is when all bodies retreat into themselves, withdrawing into that most unadulterated form

of all personal silences: pleasure...

The male of the species: selfless, innocent yet brilliant, gullible by his own volition, fragile but – unlike women – unable to survive the shattering of his self, relying on instinct to devise hunting techniques to feed the group,

Ο Γιώργος Χειμωνάς (1936-2000), ψυχίατρος στο επάγγελμα, ήταν διακεκριμένος πεζογράφος και δοκιμιογράφος, καθώς και μεταφραστής κλασικών θεατρικών έργων.

Yorgos Himonas (1936-2000), a psychiatrist by profession, was also an eminent novelist and essayist, as well as a translator of classic theatrical texts.

για την τροφή της ομάδας, να αγρυπνάει για τους κινδύνους· από γεννήσεως ανυπεράσπιστος, γιατί η φύση τού πήρε πίσω όλα τα όπλα του, έμεινε πάντα πολεμιστής, άοπλος και με χίλιους τρόμους γενναίος...

Και λυπηθείτε τον, με την πιο ευγενικιά,

την πιο τρυφερή λύπη, γι' αυτή την απέραντη, την ως το τέλος αβοήγητη μοναξιά του. Δείτε τον, παραμερίζοντας τις αγορίστικες κομπορρημοσύνες του, τα απελπισμένα χάδια της μάνας του – παραμερίστε τα όλα: τα αφηρημένα αγγίγματα της γυναίκας του, τα

αρπαχτικά και φιλημένα χεράκια των παιδιών του και δείτε τον σε όλη του την ανέχεια. Και μη του μιλάτε, αφήστε τον να σωπαίνει όταν σωπαίνει. Και αν αρχίσει να κλαίει ξαφνικά, ποτέ μην τον ρωτήσετε γιατί.

YORGOS HIMONAS

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

keeping night watch for dangers; forsaken at birth – because nature stripped him of all his weapons – he remains forever a fighter, unarmed, and brave in myriad ways...

Pity him with the kindest, most tender pity for the infinite loneliness that afflicts

him unabated until death. Look at him, and overlook his puerile boasts, the despairing carresses of his mother. Overlook everything: the disinterested clinches of his wife, the grasping, adored little hands of his children, and see him in all his abject vdistress. And when he falls

silent, do not talk to him, leave him be. And if he suddenly starts to cry, never ask him why.

16

Ασόδιο

(απόσπασμα)

ΜΙΑ ΠΙΚΡΗ ΠΑΡΩΔΙΑ

KOSTAS GEORGOUSSOPOULOS

ου χρειαζόταν αυτός ο μεγάλος πρόλογος για να εκφράσω τον ανεκκλήτο ενθουσιασμό μου για το ιδιοφυές επίτευγμα του Δημήτρη Παπαϊωάννου με τον τίτλο **2**. Δεν βιάστηκα να δω την παράσταση. Ήθελα να απολαύσω την αμηχανία πολλών και μη εξαιρετέων, να τους δω να εκτίθενται, να αιφνιδιάζονται, να ξορκίζουν το «κακό». Και πράγματι

(excerpt)

Ace Deuce

A PIERCING PARODY

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

διασκέδασα, αλλά με απελπισία ανάμεικτη με ευθυμία, και με τις δύο πλευρές της κριτικής αντιμετώπισης. Και με κείνους που αντιμετώπισαν αυτήν την έξοχη κατασκευή γούστου ως γκέι θέαμα και με κείνους που το υπερασπίστηκαν ως γκέι θέαμα. Η συζήτηση μου θύμισε τις βλακώδεις θεωρίες περί του αν η Μόνα Λίζα του da Vinci είναι άντρας ή γυναίκα και τι τάχα σημαίνει το χαμόγελό της. Σου έρχεται να φωνάξεις: Βρε, κουμπάρε, πρόκειται για Ζωγραφική, πρόκειται για Τέχνη, άνθρωπέ μου, και πριν απ' όλα υποχρεούσαι, εκτός αν είσαι ο αναίσθητος χωροφύλακας του Lalo που πυροβόλησε έναν ηθοποιό

needed this long introduction to help me express my inexpressible enthusiasm for the ingenious work by Dimitris Papaioannou entitled **2**. I was in no rush to see the production. I wanted to enjoy the embarrassment of everyone, without exception; to watch people compromise themselves, to be caught unawares, to exorcise this "evil." And there was indeed much to amuse me, but my sport was mingled with a despair brought on by both sides of the critical reception: both by those who reviewed this exquisite construction of good taste as a gay spectacle, and by those who defended it as such. The discussions

reminded me of those inane theories that consider whether da Vinci's *Mona Lisa* is a man or a woman, or what her smile could mean. It makes you want to scream: this is painting, old chum! This is art, my dear fellow! And, unless you are the imbecilic gendarme of Charles Lalo who shoots an actor playing the part of a burglar, you have an obligation above all else to consider a work of art as a construction, because this is the meaning of art: it is the correspondence, connection and combination of often contradictory, perhaps even unrelated elements in a new inflection. Stéphane Mallarmé once wrote, "It is not with ideas that one

που έπαιζε τον διαρρήκτη, να δεις ένα έργο ως κατασκευή, γιατί αυτό σημαίνει Τέχνη, σημαίνει συνταίριασμα, συναρμογή, σύνθεση συχνά αντίθετων, ακόμη και άσχετων μεταξύ τους υλικών σε μια άλλη ποιότητα. Ο Mallarmé έγραφε πως η ποίηση δεν γίνεται με ιδέες, η ποίηση γίνεται με λέξεις. Έτσι και το θέαμα που συνέθεσε ο Παπαϊωάννου δεν έχει άλλη ιδεολογία από την κίνηση, τον ρυθμό και την εικόνα. Δεν έχει νόημα το τι λέει αλλά πώς το λέει....

Ο Παπαϊωάννου... κατασκεύασε ένα σκηνικό κόμικς με την τεχνική του κινηματογραφικού *fondou enchainé* (δηλαδή

την τεχνική μια εικόνα να πηγάει από μία άλλη και να χωνεύεται από την επόμενη) με μια άπειρη ή τείνουσα στο άπειρο άλυσσος της ανδρικής μοναξιάς, της έλλειψης επαφής, της ανολοκλήρωτης ή ματαιωμένης συνάντησης μέσα στην αέναη ροή, τη χλαολή της αγοράς, του γηπέδου, του πολυεθνικού εργοταξίου, των γυμναστηρίων, της εκδρομής, του γλεντιού, του πολέμου, της πληκτικής Κυριακής, της ανέραστης αϋπνίας, του μακάριου ύπνου. Ο Παπαϊωάννου και η τρομερή σε τεχνική και οίστρο ομάδα του φανέρωσε την αρσενική θηλότητα και την θηλυκή ανδρίδα... αποκρυπτογράφησε

ενοχές, αναστολές, ματαιώσεις, φοβίες, ρίσκα, απονενομημένα διαβήματα, υπεκφυγές, μεταμορφώσεις, παρενδυσίες, κρησφύγετα, πτήσεις στο κενό, κατολισθήσεις του εγώ και καταδύσεις στο όνειρο. Και το έργο του είναι ελληνικό!

...Αυτά τα ανδρέικελα που τρέχουν, σαλτάρουν, κουτρουβαλίζονται, αδημονούν, αμχανούν, δέρνονται, αυνανίζονται, συνουσιάζονται με το στρώμα της κλίνης τους, εκλιπαρούν ένα βλέμμα, μια χειραψία, ένα άγγιγμα και δεν τους ευλογεί η τύχη, ο έρως, ούτε καν ο οίκτος, είναι άνθρωποι της διπλανής μας πόρτας καθραρισμένοι

makes poems, it is with words." In this vein, the spectacle assembled by Papaioannou has no ideology other than movement, rhythm and the image. It is not so much what he says, but how he says it....

Papaioannou...has created a comic-book landscape using the cinematic technique *fondou enchainé* or cross-fading (where one image springs from another only to be subsumed by the next), linking male loneliness, the lack of intimacy, unconsummated or thwarted encounters in the unending flow, the hubbub of the market-place, sports grounds, the workplaces of multinational companies, gyms,

days out, celebrations, war, Sunday blues, sleepless *amour*-less nights, and the eternal rest in a chain that is infinite, or approaches the infinite. Papaioannou and his technically formidable dance group of great verve exposed the masculine aspects of femininity, and the feminine facets of masculinity...deciphering feelings of guilt, inhibitions, failures, fears, risks, desperate acts, subterfuges, transformations, transvestism, hideaways, plunges through the void, lapses of the ego, and dives into dreamscapes. And his work is Greek!

...These puppets that run, leap, tumble, grow restless, feel awkward, brawl, mastur-

bate, and copulate with their mattresses, that crave a glance, a handshake, a caress but are left so unsatisfied by fate, by love, even by pity, are people next door as seen through the television screen: lottery players, bathhouse staff, tourists, flunkies and fervent intellectuals. In the impressive Pallas Theatre, Papaioannou unfurled a contemporary flesh-and-blood frieze, an animated art gallery in which Greeks of today called forth pity and fear, and passed through pity and fear to arrive, pitifully and fearfully, at some dry cleaner's, only to find that *catharsis* has been forever locked away in the eternal glory of ancient Greek

στα παράθυρα της τηλοψίας, παίχτες του Προ-Πο, λουτριέρηδες, τουρίστες, βαστάζοι και διανοούμενοι της φωτιάς. Ο Παπαϊωάννου άπλωσε στο εντυπωσιακό «Παλλάς» μια ένσαρκη σύγχρονη Ζωφόρο, μια κινούμενη Πινακοθήκη όπου ο σύγχρονος Έλληνας προκαλεί τον Έλεο και τον Φόβο, διέρχεται μέσα από τον Έλεο και τον Φόβο και ελεεινός και περίφοβος καταλήγει σε κάποιο στεγνοκαθαριστήριο αλλά η κάθαρσις έχει μετακομίσει για πάντα στις αιωνίους Μονές της Τραγωδίας.

Η πικρή παρωδία του Παπαϊωάννου,

καλύτερα η παρατραγωδία του, είναι ο πλέον ειλικρινής καθρέφτης της φαλλοκρατικής κοινωνίας μας που λαχταράει την τρυφερότητα και από έλλειψη τόλμης κάνει την πνοή φρέσκο αέρα σε φανταχτερό μπαλόνι.

22

tragedy.

Papaioannou's piercing parody, or rather his parody of tragedy, is a most candid mirror held up to our phallocentric society that yearns for tenderness but, lacking the necessary courage, instead blows hot air into tawdry balloons.

Kostas Georgoussopoulos is a theatre critic, translator of theatrical texts, poet, essayist, and professor emeritus of the National and Kapodistrian University of Athens.

Ο Κώστας Γεωργουσόπουλος είναι κριτικός θεάτρου, μεταφραστής θεατρικών έργων, ποιητής, δοκιμιογράφος και επίτιμος διδάκτωρ του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών.

4

παράσταση «σωματικού θεάτρου»
2 του Δημήτρη Παπαϊωάννου είναι
μία προσωπική οπτική της ανδρικής
σεξουαλικότητας και επιθυμίας και της
άσκοπης αναζήτησης για «το άλλο μισό».
Ένας κυλιόμενος ιμάντας αεροδρομίου
κυριαρχεί στη σκηνή όπου μία μοναχική
φιγούρα, η οποία μοιάζει να έχει βγει από
μία σκηνή της ομάδας DV8 στη δεκαετία του
1980, βρίσκεται αντιμέτωπη με έναν κόσμο
αποκλειστικά αρσενικό, αποτελούμενο από
αεροδρόμια, γραφεία, γυμναστήρια, σάουνες
και περιβάλλοντα παρμένα από τον κόσμο της
οθόνης. Η γυναικεία παρουσία περιορίζεται

The physical theatre performance **2** by Dimitris Papaioannou is a solipsistic vision of male sexuality, desire and a hopeless search for “the other.” An airport conveyor belt dominates the scene where a

LIQUID LOVE

Ρευστός Έρωτας

SOPHIA PHOCA

ΣΟΦΙΑ ΦΩΚΑ

σε συμβολισμούς χωρίς πραγματική ανταπόκριση σε πρόσωπα ή πράγματα – μία γιγαντιαία Μπάρμπι ή αγόρια-υβρίδια ντυμένα γυναίκες.

Το **2** είναι στημένο σε κινηματογραφικό χώρο και χρόνο. Το σκηνικό αναφέρεται στον κόσμο της οθόνης – παιχνίδια video, αθλητικά, τηλεόραση ή θεάματα ολικής καταστροφής, που μπορεί να είναι πόλεμος ή τρομοκρατία. Η παράσταση, στα 90 λεπτά που διαρκεί, ακολουθεί τους κανόνες του κινηματογραφικού mainstream, σαν να ήταν ταινία. Συνοδευόμενοι από μία αδυσώπητη μουσική υπόκρουση που συνέθεσε ο K.BHTA

lonely figure, who appears to have walked off a DV8 set in the 1980s, is confronted by an all-male world of airports, offices, gyms, saunas and screen spaces. Women are reduced to

κάνοντας μια συρραφή από ηλεκτρονική μουσική lounge, το θέμα από το *Love Story* και σκυλάδικα, οι χορευτές κινούνται ακανόνιστα, αλλά με μια συγκλονιστική κομψότητα, άλλοτε γλιστρώντας σε αργή κίνηση και άλλοτε επιταχύνοντας πάνω σε έναν κυλιόμενο διάδρομο. Αυτή η προσομοίωση του κόσμου της οθόνης κατοικείται από ανθρωποειδή με οθόνες τηλεόρασης στη θέση του κεφαλιού, ή cyborgs με ηλεκτρονικές φωνές που μιλούν σε πολλαπλές γλώσσες. Βρισκόμαστε στον δυσλειτουργικό κόσμο των «μη-χώρων» του Marc Augé, υπερούγχρονες παγκόσμιες πόλεις όπου η απλή επικοινωνία έχει

signs with no referents – a giant Barbie or hybrid, cross-dressed boys.

2 is staged in cinematic time and space. The set is that of screen space – video games, sport, TV or spectacles of mass destruction, be it war or terrorism. And the 90-minute duration of the performance adheres to the canons of a mainstream film, as if on tape. Accompanied by an unrelenting soundtrack composed by K.BHTA, who draws on a pastiche of electronic lounge music, the *Love Story* theme tune and the popular Greek music of *Skyladika*, the dancers move erratically, but with a compelling elegance, either gliding in slow motion

αντικατασταθεί από των καταναλωτικό κόσμο των πολυκαταστημάτων, του Ίντερνετ και της τηλεόρασης.

Το ζευγάρι κυριαρχεί στη χορογραφία καθώς το μεγαλύτερο μέρος της δράσης αποτελείται από ντουέτα: ένα ζευγάρι χορευτών επιχειρεί να μεταμορφωθεί σε μία μονάδα, αγωνίζεται να χωρέσει στα ίδια ρούχα, να ενωθεί φυσικά, ή να αντιγράψει ο ένας τον άλλον. Παρ’ όλα αυτά, η προσπάθεια των δύο να γίνουν ένα είναι μάταια. Το σεξ, υπόθεση του ενός σε τουαλέτες. Η λαχτάρα για την ένωση ενίοτε οδηγεί σε μελοδραματικά ξεσπάσματα, όπως όταν

or accelerated by a conveyor belt. These simulated screen spaces are populated by androids with

28 TV monitors for heads, or cyborgs with electronic voices speaking in multiple languages. We are in Marc Augé's dysfunctional world of "non-places" – super-modern global cities where organic interaction has been replaced by the consumer worlds of shopping malls and TV/Internet monitors.

Coupling dominates the choreography as most of the action is performed in duets: a pair of dancers attempt to morph into one, struggle to fit into a single set of clothes, become organically conjoined, or mirror one another. Yet the effort of two to become one is ultimately futile. Sex is a solo affair in toilets. Occasionally, melodrama breaks through as the yearning for

unity sees two boys fleetingly meet in an attempt to light the other's cigarette before they separate again on the conveyor belt. This scene is reminiscent of Jean Genet's iconic film *Un Chant d'amour* (1950), where prisoners escape the confines of their captivity by blowing smoke into each other's mouth through a hole in the wall. But, unlike the hopeless romance of Genet, in Papaioannou's world there is just sex under

δύο αγόρια συναντιούνται φευγαλέα σε μία προσπάθεια να ανάψει ο ένας το τσιγάρο του άλλου, πριν τους χωρίσουν πάλι οι κυλιόμενοι διάδρομοι. Αυτή η σκηνή θυμίζει το κινηματογραφικό έργο του Jean Genet, *Ένα Τραγούδι της Αγάπης (Un Chant d'amour* – 1950), όπου οι φυλακισμένοι ξεφεύγουν από τα όρια της αιχμαλωσίας τους φυσώντας καπνό ο ένας στο στόμα του άλλου, μέσα από μια τρύπα στον τοίχο. Αλλά, σε αντίθεση με τον αθεράπευτο ρομαντισμό του Genet, στον κόσμο του Παπαϊωάννου υπάρχει μόνο σεξ κάτω από το φως ενός γυμνού λαμπτήρα και η μελαγχολία του τσιγάρου που ακολουθεί. Αργότερα, μία φωνή μέσα από κινητό τηλέφωνο (που θυμίζει GPS), η φωνή του εραστή, προσπαθεί να οδηγήσει τον «άλλον» στο σπίτι του, χωρίς φυσικά να το καταφέρει.

Το αποτέλεσμα αυτού του αποξενωμένου

οράματος είναι συναρπαστικό, έχοντας παράλληλα πιάσει το πνεύμα του εποχής. Αντχεί με ένα ανεξήγητο τρόπο την βαθιά απαισιόδοξη μελέτη του Zygmunt Bauman *Ρευστός Έρωτας: Για την Ευθραυστότητα των Ανθρώπινων Δεσμών (Liquid Love: On the Frailty of Human Bonds* – 2003). Ο Bauman περιγράφει τις αντικρουόμενες επιθυμίες των σύγχρονων σχέσεων, όπου, ενώ επιχειρούμε να σφίξουμε τους δεσμούς μας, την ίδια ώρα τους κρατάμε χαλαρούς· βλέπει αυτό σαν επίπτωση της καταναλωτικής κοινωνίας, όπου επιθυμούμε την αγάπη, αλλά συγχρόνως έχουμε την ανάγκη να είμαστε ανοιχτοί στην γοητεία των άλλων. Ο δυσλειτουργικός κόσμος του Παπαϊωάννου δεν είναι η κοινότοπη άποψη ενός ναρκισσιστικού ομοφυλόφιλου που είναι αποξενωμένος από το κυρίως ρεύμα, αλλά, όπως υποστηρίζεται

με τον *Ρευστό Έρωτα*, είναι η πανταχού παρούσα συνθήκη του έρωτα σήμερα, η επιθυμία για μια οικειότητα που δεν μπορούμε να πετύχουμε.

Ο Παπαϊωάννου, έχοντας κερδίσει ευρεία αποδοχή για την σκηνοθεσία και χορογραφία των Τελετών των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας, καταλαμβάνει τώρα μία ασυνήθιστη θέση, όπου το «queen» μοιάζει να έχει μετακινηθεί με ευκολία στην κατηγορία του κυρίως ρεύματος. Τα εισιτήρια των παραστάσεων στο πρόσφατα ανακαινισμένο art deco θέατρο Παλλάς έγιναν ανάρπαστα από την έναρξή τους τον Νοέμβριο, όπου στον ίδιο χώρο βρέθηκαν το ανήσυχο νεανικό κοινό και οι γκριζομάλληδες αστοί της Αθήνας.

Κατά την διάρκεια της παράστασης θυμήθηκαν το πρώτο έργο που είχα δει από την Ομάδα Εδάφους (*Τα Τραγούδια* – 1991), η

a naked light bulb and the *tristesse* of a post-coital cigarette. After, a voice, reminiscent of satellite navigation technology, is revealed to be that of a lover on a mobile phone, attempting to direct “the other” to his house, which of course does not happen.

The effect of this alienated vision is

inspiring, and captures the zeitgeist of today. It is uncannily resonant of Zygmunt Bauman's deeply pessimistic thesis, *Liquid Love: On the Frailty of Human Bonds* (2003). Bauman describes the conflicting desires of contemporary relationships, where, on the one hand, we attempt to tighten our bonds, while on the

other keeping them loose. He sees this as a consequence of consumer culture, where we desire love but must remain open to more seduction. Papaioannou's dysfunctional world is not the clichéd view of the narcissistic homosexual, alienated from mainstream society. As *Liquid Love* suggests, it is the ubiquitous

condition of contemporary love, the desire for, but impossibility of achieving, closeness.

Widely acclaimed for having directed and choreographed the Olympic Ceremonies in Athens, Papaioannou now inhabits an unusual place, where “queer” seems to have effortlessly shifted into the mainstream. Performances at the recently renovated art deco Pallas cinema have been sold out ever since the opening in November, where edgy Athenians rub shoulders with the bourgeois blue-rinse brigade.

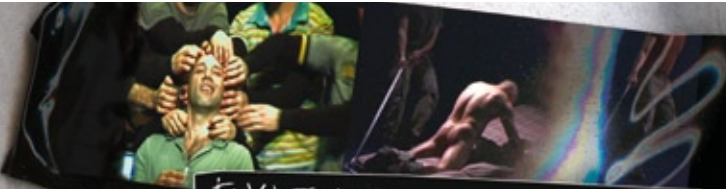
During the show I recalled the first performance (*The Songs*, 1991) I saw by the Edafos Dance Theatre troupe, co-founded by Papaioannou in 1986. I went with a mutual friend, the filmmaker Alexis Bistikas, whose last short film, “The Clearing” (1993), is of a blind Derek Jarman crossing Hampstead Heath. I thought of Papaioannou’s enduring image of the melancholic, Magritte-like figures sliding down the Byzantine-blue backdrop (after Jarman’s *Blue*, 1993), and wondered if, ultimately, this elegiac performance of loss stands as a final tribute to Jarman, to Bistikas, who died so young, and all those who lost their lives to love through AIDS.

Sophia Phoca is a writer, critic, and lecturer at University College for the Creative Arts, England.

οποία είχε συν-ιδρυθεί από τον Παπαϊωάννου το 1986. Είχα πάει με έναν κοινό φίλο, τον κινηματογραφιστή Αλέξη Μπίστικα, η τελευταία μικρού μήκους ταινία του οποίου, «Το Ξέφωτο» (1993), έχει έναν τυφλό Derek Jarman να διασχίζει το πάρκο του Hampstead Heath. Σκέφτηκα την ανεξίτηλη εικόνα του Παπαϊωάννου, εκείνη των μελαγχολικών φιγούρων που θυμίζουν Magritte, να γλιστρούν προς τα κάτω στο Βυζαντινό-μπλε φόντο (μία αναφορά στο *Blue* του Jarman – 1993), και αναρωτήθηκα αν τελικά αυτή η ελεγειακή παράσταση της απώλειας αποτελεί έναν ύστατο φόρο τιμής στον Jarman, στον Μπίστικα, που πέθανε τόσο νέος και σε όλους όσους, λόγω του AIDS, έχασαν τη ζωή τους από έρωτα.

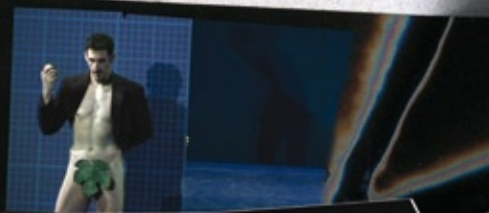
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΡΚΑΔΑΣ

ΜΑΡΙΟΣ ΜΕΤΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΨΙΔΑΣ

34

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΤΣΚΑΡΗΣ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΣΚΑΛΤΣΑΣ

ΔΡΟΣΟΣ ΣΚΩΤΗΣ

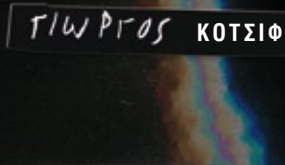
ΝΙΚΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΗΣ

ΞΥΡΙΠΙΔΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΕΛΑΔΗΜΟΣ

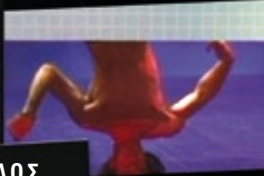

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΤΣΙΦΑΚΗΣ

35

ΜΑΝΟΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

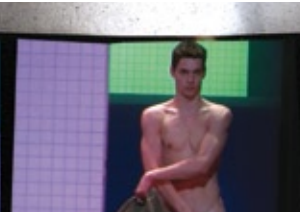

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΣΑΒΒΑΣ ΜΠΑΛΤΖΗΣ

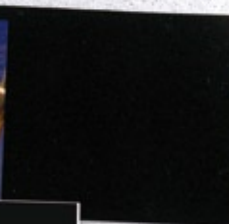

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

36

ΓΟΙΒΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΤΙΝ ΗΥΤΑ

ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΓΩΝΑΣ

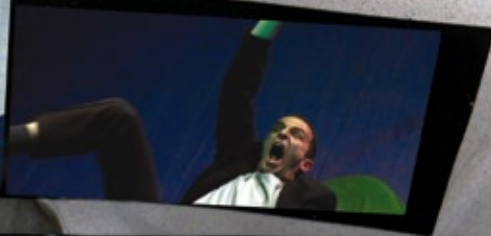
ΣΥΜΕΩΝ ΤΣΑΚΙΡΗΣ

ΤΑΣΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

ΑΡΗΣ ΣΕΡΒΕΤΑΛΗΣ

38

ΧΡΗΣΤΟΛΤ;

ΣΕΚΤ U

ΦΟΙΒΟΛ ΔΡΟΣΟΛ

ΑΡΑΤΩΝΑΣΤΕΝΟΛΟ

ΚΩΝ/ΜΕ + ΕΥΝΟΛΟ

ΚΑΡΟΓΕΡΑΚΕ
ΒΑΓΓΕΛΗ + ΕΥΝΟΛΟ

ΡΥΝΟ

ΜΕ

ALL OF ME
STAIR-TEASE

ΑΑΤΙΝ / ΒΑΓΓΕΛΗΣ / ΑΑΤΙΝ / ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΑΑΤΙΝ

ΤΑΚΕ & ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΣΑΒΒΑΣ / ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΤΡΕΣΙΜΟ

ΔΙΟΤΕΝΝΙ - ΜΑΡΙΩΣ
ΤΡΕΣΙΜΟ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΜΟΜΟ - ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΠΑΘΕΡΑΙΟΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΜΑΡΙΩΣ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ
ΣΑΒΒΑΣ
ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ

ΑΑΤΙΝ / ΒΑΓΓΕΛΗΣ
ΑΑΤΙΝ.

CLAY GROUP

ΚΩΝ/ΝΟΣ - ΜΑΡΙΩΣ

ΜΑΡΙΩΣ - ΧΡΗΣΤΟΣ

ΑΑΤΙΝ / ΒΑΓΓΕΛΗΣ

ΑΑΤΙΝ

SHOW CREDITS

Conceived + directed by DIMITRIS PAPAIOANNOU Music K.BHTA Set design LILI PEZANOU

Art direction + costume design ANGELOS MENDIS Lighting design ALEKOS YIANNAROS Painting design MARIA ILIA

Video ATHINA TSANGARI + MATT JOHNSON Assistant director + artistic production co-ordinator TINA PAPANIKOLAOU

Choreographed + performed by SAVVAS BALTZIS, CHRISTOS DELIDIMOS, NIKOS DRAGONAS, ALTIN HUTA, NIKOS KALOGERAKIS, TASSOS KARACHALIOS, CONSTANTINOS KARVOUNIARIS, YORGOS KOPSIDAS, YORGOS KOTSIFAKIS, EURIPIDES LASKARIDIS, YORGOS MATSKARIS, MARIOS METTIS, YANNIS NIKOLAIDIS, CHRISTOS PAPADOPOULOS, PHEVOS PAPADOPOULOS, ARIS SERVETALIS, DIOGENIS SKALTSAS, DROSSOS SKOTIS, PAVLOS STATHAKIS, MANOLIS THEODORAKIS, SIMON TSAKIRIS, CONSTANTINOS YANNAKOPOULOS, EVANGELOS ZARKADAS

Σύλληψη + σκηνοθεσία ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ Μουσική Κ.ΒΗΤΑ Σκηνικά ΛΙΛΗ ΠΕΖΑΝΟΥ

Art direction + κοστούμια ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕΝΤΗΣ Σχεδιασμός φωτισμών ΑΛΕΚΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΟΣ Ζωγραφική επιμέλεια ΜΑΡΙΑ ΗΛΙΑ

Video ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ + MATT JOHNSON Βοηθός σκηνοθέτη + διεύθυνση καλλιτεχνικής παραγωγής ΤΙΝΑ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Χορογραφούν + ερμηνεύουν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΕΛΗΔΗΜΟΣ, ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΓΩΝΑΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΡΚΑΔΑΣ, ΜΑΝΟΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ, ΝΙΚΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΗΣ, ΤΑΣΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΤΣΙΦΑΚΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΩΪΔΑΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΤΣΚΑΡΗΣ, ΜΑΡΙΟΣ ΜΕΤΤΗΣ, ΣΑΒΒΑΣ ΜΠΑΛΤΖΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΦΟΙΒΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΗΣ ΣΕΡΒΕΤΑΛΗΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΣΚΑΛΤΣΑΣ, ΔΡΟΣΟΣ ΣΚΩΤΗΣ, ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ, ΣΥΜΕΩΝ ΤΣΑΚΙΡΗΣ, ALTIN HUTA

Βοηθοί χορογράφοι ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΓΩΝΑΣ, ΝΙΚΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΤΣΚΑΡΗΣ
Βοηθός σκηνοθέτης β' ΜΑΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑΚΗ Βοηθός σκηνογράφου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΥΠΡΙΩΤΑΚΗΣ
Βοηθός φωτιστή ΛΙΝΟΣ ΜΕΪΤΑΝΗΣ

Τεχνική διεύθυνση – εκτέλεση παραγωγής ΚΩΣΤΑΣ ΚΕΦΑΛΑΣ Διεύθυνση σκηνής ΜΑΡΙΑ ΓΡΑΜΨΑ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ Τεχνικοί σκηνής ΠΑΥΛΟΣ ΓΟΥΛΑΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΝΑΚΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΑΦΕΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, ΜΑΚΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΟΔΩΡΗΣ ΝΙΚΗΤΕΑΣ Βοηθός καλλιτεχνικής
παραγωγής ΚΑΛΗ ΚΑΒΒΑΘΑ

Προγραμματισμός κονσόλας φωτισμού ΤΑΣΟΣ ΓΛΥΚΟΣ Χειριστής κονσόλας φωτισμού ΦΩΤΗΣ ΜΠΟΥΡΗΣ
Χειριστές follow spots ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΙΟΚΑΣ, ΛΟΥΚΑΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ηχολήπτης ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ Βοηθός ηχολήπτη ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

41

Assistant choreographers ΝΙΚΟΣ DRAGONAS, ΝΙΚΟΣ KALOGERAKIS, YORGOS MATSKARIS
Second assistant director ΜΑΡΙΑ ΜΕΤΑΧΑΚΙ Assistant to the set designer ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΚΥΠΡΙΩΤΑΚΗΣ Assistant to the lighting designer ΛΙΝΟΣ ΜΕΪΤΑΝΗΣ

Technical director + production manager ΚΩΣΤΑΣ ΚΕΦΑΛΑΣ Stage management ΜΑΡΙΑ ΓΡΑΜΨΑ,
ΔΙΜΙΤΡΙΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ Stage technicians ΠΑΥΛΟΣ ΓΟΥΛΑΣ, YORGOS ΚΑΦΕΤΖΟΠΟΥΛΟΣ,
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΝΑΚΗΣ, ΜΑΚΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΟΔΩΡΗΣ ΝΙΚΗΤΕΑΣ Artistic production
assistant ΚΑΛΗ ΚΑΒΒΑΘΑ

Lighting programmer ΤΑΣΟΣ ΓΛΥΚΟΣ Lighting operator ΦΩΤΗΣ ΒΟΥΡΙΣ Follow spot operators
CHRISTOS TZIOKAS, LOUKAS SPYROPOULOS

Sound operator ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ Assistant sound operator ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

Γλυπτική ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΑΤΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΥΠΡΙΩΤΑΚΗΣ
Εργαστήρι κατασκευών ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΡΑΣ, ΚΩΣΤΗΣ ΜΑΓΑΡΑΚΗΣ, ΓΙΩΤΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Ειδικές κατασκευές ΗΛΙΑΣ ΣΜΥΡΝΕΙΟΣ Κατασκευή
σκηνικού ΑΦΟΙ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΙ Ο.Ε., LAZARIDIS SCENIC STUDIO

Flying system ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ Κατασκευή κοστούμιών ΓΙΑΝΝΗΣ
ΞΕΣΦΙΓΓΗΣ, Ι. ΦΑΡΑΝΤΟΣ, ΜΑΡΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ Ειδικές κατασκευές
κοστούμιών ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΑΚΑΡΟΥΝΗ Hair styling ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗΣ

Φωτογραφίες ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ, ΛΙΛΗ ΠΕΖΑΝΟΥ, ΔΕΣΠΟΙΝΑ
ΣΠΥΡΟΥ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΛΙΛΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ευχαριστούμε τα καταστήματα
ΑΤΤΙΚΑ, .LAK, HIRE HSS SHOPS ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ PUMA

Sculptors NEKTARIOS DIONYSSATOS, CONSTANTINOS KYPRIOTAKIS
Props production team NIKOS KARRAS, COSTIS MAGARAKIS, YIOTA
APOSTOLOPOULOU Special props production ILIAS SMYRNEOS
Set construction GALANOPOULOS BROS., LAZARIDIS SCENIC STUDIO

Flying system installation DIMITRIS SOTIRAKIS Costume
production I. FARANDOS, MARIA VASSILOPOULOU, YANNIS XESFINGIS
Special costume production DESPINA MAKAROUNI Hair styling
ALEXANDROS BALAMBANIS

Photographs DIMITRIS PAPAIOANNOU, LILI PEZANOU, SOCRATIS
SOCRATOUS, LILA SOTIRIOU, DESPINA SPYROU, DIMITRIS
TRIANTAFYLLOU

We would like to thank the following stores and companies
ΑΤΤΙΚΑ, .LAK, HIRE HSS SHOPS AND PUMA

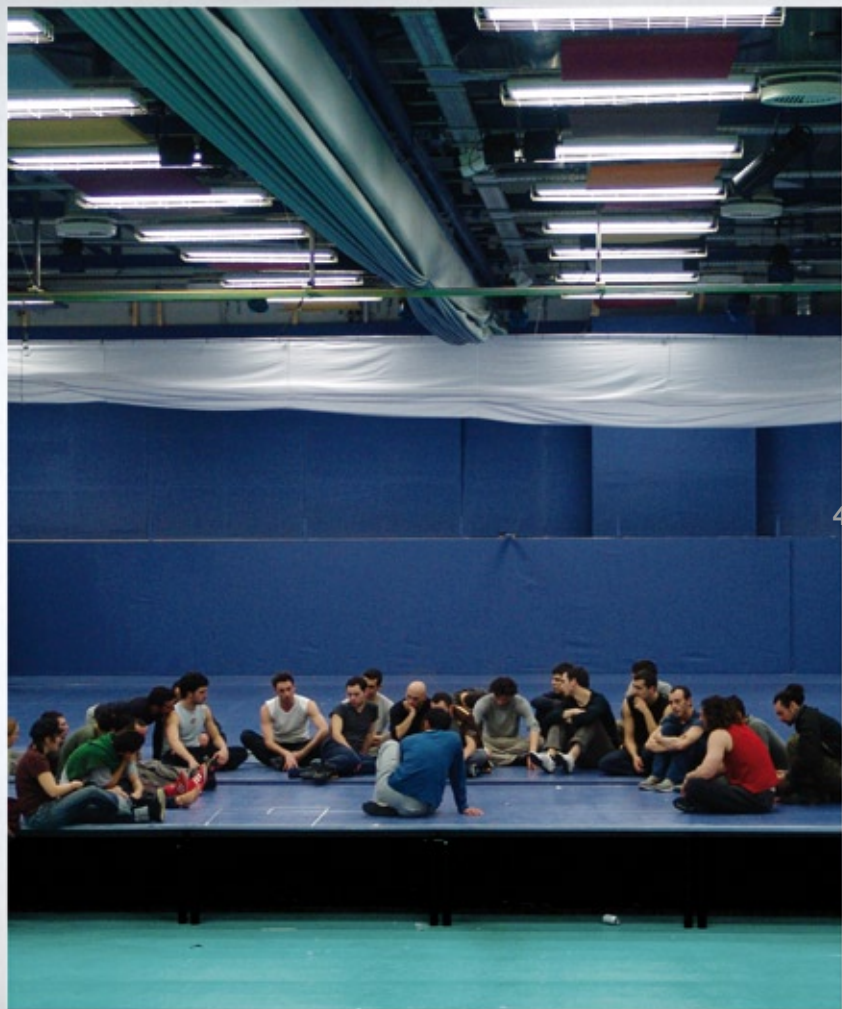
Show production ELLINIKI THEAMATON
Executive producer TASSOS KARAYORGOS

Assistant to the executive producer ANGELIKI STOMI
Head of operations CONSTANTINOS VAIDANIS
Chief electrician MICHALIS MOUNTOUDIS

Παραγωγή ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΑΜΑΤΟΝ
Διευθυντής παραγωγής ΤΑΣΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΣ

Βοηθός διευθυντή παραγωγής ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΟΜΗ
Υπεύθυνος λειτουργίας θεάτρων ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΪΔΑΝΗΣ
Υπεύθυνος ηλεκτρολόγος ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΟΥΝΤΟΥΔΗΣ

Τρομπέτα ΙΑΣΩΝ ΒΑΚΡΙΝΟΣ Βιολοντσέλο ΒΑΡΒΑΡΑ ΤΣΟΤΡΑ Μπουζούκι + μπαγλαμάς ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ Κιθάρες + electronics Κ.ΒΗΤΑ Programming + ενορχήστρωση Κ.ΒΗΤΑ

Sound engineer ΚΩΣΤΗΣ ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ Sound direction ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΚΑΛΤΣΑΣ

Mastering ΚΩΣΤΗΣ ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ + Κ.ΒΗΤΑ

Η ηχογράφηση έγινε στο Studio Headroom, Μετσ, Αθήνα

Το κομμάτι «ΑΣΤΡΟ» από το LP Άγρια Χλόη του Κ.ΒΗΤΑ δίνεται με την ευγενική παραχώρηση της εταιρείας Tomorrow Recordings (a division of Eros Music)

Ακούγονται επίσης «ΤΙ ΕΧΩ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ» Στίχοι + μουσική Συμεών Τσακίρης, ενορχήστρωση Κ.ΒΗΤΑ «LOVE STORY» Francis Lai, ενορχήστρωση + εκτέλεση Mantovani & His Orchestra «LOVE ME TENDER» Elvis Presley + Vera Matson, στίχοι Ken Darby «ΜΙΣΙΡΛΟΥ» Milton Leeds, Νίκος Ρουμπάνης, Bob Russell, Fred Wise, ενορχήστρωση Dick Dale «FÜR ALINA» Arvo Pärt, πιάνο Alexander Malter

ΤΟ CD ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ κυκλοφορεί από την Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

Trumpet JASON VAKRINOS Cello VARVARA TSOTRA Bouzouki + bağlama MANOLIS MICHALAKIS
Guitars + electronics K.BHTA Programming + orchestration K.BHTA

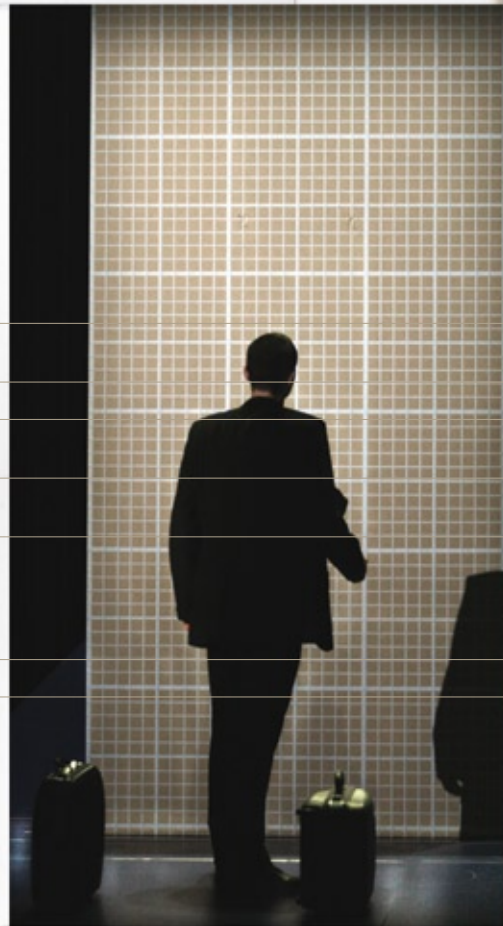
Sound engineer COSTIS YANNIKOPOULOS Sound direction CONSTANTINOS SKALTSAS

Mastering COSTIS YANNIKOPOULOS + K.BHTA
Recorded at Studio Headroom, Mets, Athens

Use of the track "ASTRO" from the K.BHTA album *Agria Chloe* was kindly granted by Tomorrow Recordings (a division of Eros Music)

Additional songs "WHAT'S ON MY MIND" by Simon Tsakiris, orchestration K.BHTA "LOVE STORY" by Francis Lai, orchestrated + performed by Mantovani & his Orchestra "LOVE ME TENDER" by Elvis Presley + Vera Matson, lyrics Ken Darby "MISIRLOU" by Milton Leeds, Nicholas Roubanis, Bob Russell, Fred Wise, orchestration Dick Dale "FÜR ALINA" by Arvo Pärt, piano Alexander Malter

SOUNDTRACK released by Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

DVD CREDITS

Directed + produced by ATHINA TSANGARI

Edited by MATT JOHNSON

Director of photography SIMON SAKERTZIS Camera operators MANOS GASTERATOS, MARIA HATZAKOU, CHRISTOS KARAMANIS, COSTAS KEFALAS, ZOE MANDA, SIMON SAKERTZIS, ATHINA TSANGARI, VILKA TSOURAS, NIKOS ZOIOPOULOS

Sound recording COSTAS MICHOPoulos Steadicam YORGOS PETRAKIS
Assistant steadicam PETROS KOLIAVASSILIS + THEODOROS KENTROS

Sound design + foley + mix PANOS TZELEKIS Sound editing assistant OTHONAS MENDIS

Colour correction + DVD design + authoring MATT JOHNSON
Subtitles KYRIACOS KARSERAS + MATHESON BAYLEY
A HAOS FILMS production

Special thanks to
AMALIA YANNIKOU + ARHONDOULA PAPAPANAYIOTOU
+
KOSTIS BASOYANNIS, THOMAS DAVIAS, MARIA GRAMPSA, LINA NIKOLAKOPOULOU, DIMITRIS TRIANTAFYLLOU,
ARCTOS BROADCASTING FACILITIES

© Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

Σκηνοθεσία + παραγωγή ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ

Μοντάζ MATT JOHNSON

Διεύθυνση φωτογραφίας ΣΙΜΟΣ ΣΑΚΕΡΤΖΗΣ Φωτογραφία ΜΑΝΟΣ
ΓΑΣΤΕΡΑΤΟΣ, ΝΙΚΟΣ ΖΩΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ
ΚΕΦΑΛΑΣ, ΖΩΗ ΜΑΝΤΑ, ΣΙΜΟΣ ΣΑΚΕΡΤΖΗΣ, ΒΙΛΚΑ ΤΖΟΥΡΑΣ, ΑΘΗΝΑ
ΤΣΑΓΓΑΡΗ, ΜΑΡΙΑ ΧΑΤΖΑΚΟΥ

Ηχοληψία ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ Steadicam ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ
Βοηθοί steadicam ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣΙΛΗΣ + ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΕΝΤΡΟΣ

Σχεδιασμός + Foley + μίξη ήχου ΠΑΝΟΣ ΤΖΕΛΕΚΗΣ Βοηθός
μοντάζ ήχου ΘΩΝΑΣ ΜΕΝΤΗΣ

Colour correction + DVD design + authoring MATT JOHNSON
Υπόπλοι ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΡΣΕΡΑΣ + MATHESON BAYLEY
Εκτέλεση παραγωγής HAOS FILMS

Ευχαριστούμε θερμά τους
ΑΜΑΛΙΑ ΓΙΑΝΝΙΚΟΥ + ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
+
ΜΑΡΙΑ ΓΡΑΜΨΑ, ΘΩΜΑ ΔΑΒΙΑ, ΛΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ,
ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΟΓΙΑΝΝΗ, ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ARCTOS
BROADCASTING FACILITIES

© Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

2 BACKSTAGE

Σκηνοθεσία + Παραγωγή ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ Φωτογραφία ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ + ΣΙΜΟΣ ΣΑΚΕΡΤΖΗΣ
Μοντάζ MATT JOHNSON Ευχαριστούμε θερμά τους ερμηνευτές και τεχνικούς της παράστασης
Παραγωγή HAOS FILMS © 2007 Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

2 RAW

Φωτογραφία ΝΙΚΟΣ ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ Ήχος ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΥΡΙΣΤΗΚΕ ΣΤΙΣ 18/3/07 (η τελευταία παράσταση)
Παραγωγή HAOS FILMS © 2007 Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

2 FUNKY BEEP + TRAILERS

Μουσική Κ.ΒΗΤΑ από το CD "2" Φωτογραφία + σκηνοθεσία ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ
Μοντάζ + animation MATT JOHNSON Παραγωγή HAOS FILMS © 2007 Ελληνική Θεαμάτων

2 SKIES

Σχεδιασμός + εκτέλεση ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ + MATT JOHNSON Φωτογραφία ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ
Animation MATT JOHNSON Παραγωγή HAOS FILMS © 2006 Ελληνική Θεαμάτων

2 BACKSTAGE

Directed + produced by ATHINA TSANGARI Camera ATHINA TSANGARI + SIMON SAKERTZIS
Edited by MATT JOHNSON Many thanks to 2's stage heads + stage hands
A HAOS FILMS production © 2007 Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

2 RAW

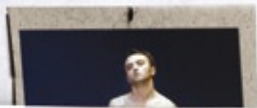
Camera ΝΙΚΟΣ ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ Sound ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ
Recorded on 18/3/07 (the final performance)
A HAOS FILMS production © 2007 Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

2 FUNKY BEEP + TRAILERS

Music Κ.ΒΗΤΑ from the "2" soundtrack Photographed + directed by ATHINA TSANGARI
Edited + animated by MATT JOHNSON A HAOS FILMS production © 2007 Elliniki Theamatou

2 SKIES

Designed by ATHINA TSANGARI + MATT JOHNSON Camera ATHINA TSANGARI
Animation MATT JOHNSON A HAOS FILMS production © 2006 Elliniki Theamatou

2 BIBLE

Σχεδιασμός ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ + MATT JOHNSON
Επιμέλεια ΑΘΗΝΑ ΤΣΑΓΓΑΡΗ + ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΡΣΕΡΑΣ

Μεταφράσεις ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΡΣΕΡΑΣ, ΜΑΡΙΑ ΜΕΤΑΣΑΚΗ,
ΤΙΝΑ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ Εκτύπωση ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΟΑΤΣΟΣ
Ευχαριστούμε θερμά τον Αλέξη Καλοφωλιά

Πρωτότυπα σχέδια ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ
© Δημήτρης Παπαϊωάννου

© 2007 Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

2 BOOK

Designed by DIMITRIS PAPAIOANNOU + MATT JOHNSON
Edited by ATHINA TSANGARI + KYRIACOS KARSERAS

Translations KYRIACOS KARSERAS, MARIA METAXAKI,
TINA PAPANIKOLAOU Printing CHRISTOS MOATSOS
Special thanks to Alexis Kalofolias

Original artwork by DIMITRIS PAPAIOANNOU © Dimitris
Papaioannou

© 2007 Legend Recordings S.A. / Modern Times S.A.

49

ΔΙΜΗΤΡΙΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Με την σύλληψη και σκηνοθεσία της Τελετής Έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004 («θρίαμβος» σύμφωνα με το περιοδικό *Time* και τους *Times* του Λονδίνου), ο Δημήτρης Παπαϊωάννου ανέτρεψε τα δεδομένα στα θεάματα μεγάλης κλίμακας, θέτοντας κατά γενική ομολογία τον πήχη ψηλά.

Γεννημένος στην Αθήνα το 1964, ο Δημήτρης Παπαϊωάννου έγινε αρχικά γνωστός στα δεκαεννιά

του χρόνια με τα comics και την ζωγραφική του. Φοιτητής ακόμη στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, τάρaxe τα νερά του σύγχρονου ελληνικού χορού εξερευνώντας τα όρια ανάμεσα στο θέατρο, τον χορό και τα εικαστικά ως χορογράφος και χορευτής, αλλά και σχεδιάζοντας σκηνικά, κοστούμια, φωτισμούς και μακιγιάζ.

Ιδρυτικό μέλος της Ομάδας Εδάφους το 1986. Η Ομάδα Εδάφους,

με 17 έργα στα 16 χρόνια της παρουσίας της, άλλαξε δραστικά το τοπίο των παραστατικών τεχνών στην Ελλάδα. «Αποκάλυψη» αποκάλεσε την Ομάδα Εδάφους η *Unità* «η επαν-ανακάλυψη της Ελλάδας» ήταν ο τίτλος της κριτικής του *Figaro* για την *Μήδεια*, ενώ η *New York Times* επαίνεσε το έργο για την «εντυπωσιακή ένταση» και το «εξαιρετικό πάθος» του.

Η *Μήδεια* (1993) κέρδισε το

Dimitris Papaioannou's groundbreaking creative direction of the Athens 2004 Opening Ceremony – hailed a “triumph” by *Time* magazine and *The Times* of London – is widely considered a high-water mark of large scale spectacle.

Born in Athens, Greece in 1964, Dimitris Papaioannou first attracted attention at the age of 19 as a painter, comics artist and illustrator. While still a student at the School of Fine Arts he took the Greek dance scene by storm, exploding the boundaries between

theatre, dance, and the visual arts, working not only as choreographer and performer, but also in the areas of costume, lighting, make-up, and set design.

He co-founded the Edafos Dance Theatre company in 1986, radically reshaping the Greek performing arts landscape over its 16 years and 17 productions. *L'Unità* described the

company as “a revelation.”

“Greece Rediscovered” headlined *Le Figaro*'s review of the internationally acclaimed production *Medea*, while *The New York Times* praised the piece for its “striking intensity” and “extraordinary passion.”

βραβείο «Καλύτερης Χορογραφίας» στα Κρατικά Βραβεία Χορού, ενώ τα έργα *Ανθρώπινη Δίψα* (1999) και *Για Πάντα* (2001) απέσπασαν τα βραβεία «Καλύτερης Παραγωγής».

Εκτός από την δουλειά του με την Ομάδα Εδάφους, ο Παπαϊωάννου έχει σκηνοθετήσει όπερες και μεγάλα μουσικά θεάματα και έχει εργαστεί στο θέατρο ως χορογράφος και σχεδιαστής σκηνικών και κοστούμιών. Το τελευταίο του έργο **2** (2006)

γνώρισε πρωτοφανή επιτυχία, πουλώντας πάνω από 100.000 εισιτήρια.

Το 2005, ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας απέννημε στον Δημήτρη Παπαϊωάννου τον Χρυσό Σταυρό του Τάγματος της Τιμής τιμώντας τον για εξαιρετικό καλλιτεχνικό επίτευγμα.

Medea (1993) won "Best Choreography" at the Greek National Awards for Dance, while *Human Thirst* (1999) and *For Ever* (2001) both garnered "Production of the Year" awards.

Beyond his work with the Edafos Dance Theatre, Papaioannou has directed operas and large-scale music shows. His latest work **2** (2006) enjoyed an unprecedented run in the Greek capital, with over 100,000 tickets sold.

In 2005, Papaioannou was honoured with the Golden Cross of the

Order of Honour by the President of the Hellenic Republic for outstanding artistic achievement.

www.dimitrispapaioannou.com

Ποίημα του **Τζελαλαντίν Ρουμί** στα Ελληνικά
Τζελαλαντίν Ρουμί: Ο Αγαπημένος (σελ. 119)
Απόδοση: Καθιώ Κολύμβα. Αθήνα: Εκδόσεις
ΑΡΜΟΣ. © Εκδόσεις ΑΡΜΟΣ 1995

Δηώ Καγγελάρη
Ειδική παραγγελία, 2007

Απόσπασμα από το «Λαχταρώ» της
Sarah Kane. Ελληνική μετάφραση: Τζένη
Μαστοράκη (νέα ΣΚΗΝΗ, 2003)

Απόσπασμα από το ποίημα «Φυγή» του
Γιώργου Σεφέρη. Αγγλική απόδοση: Edmund
Keely + Philip Sherrard. Λονδίνο: Anvil Press
Poetry. © Princeton University Press 1995

Γιώργος Χειμωνάς
Ta Nea, 3 Μαρτίου 2001 (ένθετο
«Πρόσωπα», σελ. 6)

Κώστας Γεωργουσόπουλος
Ta Nea, 23 Μαρτίου 2007 (σελ. 16)

Σοφία Φωκά
Περιοδικό *Contemporary*, Τεύχος 92, Ιούλιος
2007 (σελ. 42-43). Ελληνική απόδοση: Μαρία
Μεταξάκη + Τίνα Παπανικολάου

Jalal ad-Din Rumi poem in English from
The Essential Rumi: New, Expanded Edition
(p. 281). Translated by Coleman Barks, with
Reynold Nicholson, A. J. Arberry, John Moyné
New York: HarperCollins
© Coleman Barks 2004

Dio Kangelari
Specially commissioned, 2007
English translation: Kyriacos Karseras

Sarah Kane quotation from *Crave*
London: Methuen Publishing, Ltd., 1998
© 1998 Sarah Kane, 2006 Estate of Sarah
Kane

Quotation from "Flight" by **George Seferis**
from *George Seferis: Complete Poems* (p. 49)
Translated by Edmund Keely and Philip Sher-
rard. London: Anvil Press Poetry
© Princeton University Press 1995

Yorgos Himonas
from *Ta Nea* daily newspaper, 3 March
2001 ("Prosopa" supplement, p. 6). English
translation: Kyriacos Karseras

Kostas Georgoussopoulos
from *Ta Nea* daily newspaper, 23 March 2003
(p. 16). English translation: Kyriacos Karseras

Sophia Phoca
from *Contemporary* magazine, Issue 92, July-
2007 (pp. 42-43)

ARTWORK

Δημήτρης Παπαϊωάννου
Dimitris Papaioannou 11, 38-39, 40, 49

Joseph Buys p. 3: *Filzanzug* (Felt Suit),
1970. © Bildkunst – ΟΣΔΕΕΤΕ 2007

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ / PHOTOGRAPHS (book)

Δημήτρης Παπαϊωάννου
Dimitris Papaioannou σελ./pp. 1, 12-13,
42-43, 56

Λίλη Πεζανού
Lili Pezanou 24-25

Σωκράτης Σωκράτους
Socratis Socratous 6, 7, 9, 20-21, 43
(μεγάλη φωτογραφία/large photo), 52-53
(μεγάλη/large)

Λίλα Σωτηρίου
Lila Sotiriou 4, 14-15, 16, 19, 22-23, 30-31,
32-33, 43 (μικρή φωτογραφία/small photo),
44, 45, 48, 49, 50-51, 52 (μικρή/small),
54-55, εξώφυλλα/covers

Δέσποινα Σπύρου
Despina Spyrou 47

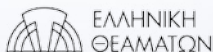
Δημήτρης Τριανταφύλλου
Dimitris Triantafyllou 26-27, 28-29

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ / PHOTOGRAPHS (DVD box)

Κύρια φωτογραφία/Main photo
Λίλα Σωτηρίου/Lila Sotiriou

Φωτογραφίες οπισθόφυλλου (αρ.-δεξ.)/
Back cover photos (l-r)
Σωκράτης Σωκράτους/
Socratis Socratous 1, 3, 6
Λίλη Πεζανού / Lili Pezanou 2
Λίλα Σωτηρίου / Lila Sotiriou 4, 5

Sketches/Σχέδια
Δημήτρης Παπαϊωάννου
Dimitris Papaioannou

55

